

Ας ξεκινήσουμε με έναν ορισμό. Δεν είμαι φωτογράφος. Το ότι εμφανίζα και τύπων μαυρόασπρα από τα 16 μου δεν με καθιστά φωτογράφο. Ούτε με βαφτίζει φωτογράφο, το γεγονός ότι πολλές φωτογραφίες μου, έχουν δημοσιευτεί σε βιβλία, περιοδικά, εφημερίδες, διαδικτυα.

Αύγουστος 1968. Κέρκυρα. Το παλιό (καλό), λιμάνι. (φωτό αρχείο Φ.Φ./Γ.Κ.)

Ξεκινώ έτσι επειδή σέβομαι, για να μην πω θαυμάζω όλους όσοι στριμώχνονται, σπρώχνονται, για να αποτυπώσουν μια στιγμή, της καθημερινότητας, της πολιτικής, του αθλητισμού. Κι επειδή το έχω παίξει για λίγο αυτό το ρολάκι, ομολογώ ότι είναι σκληρό. Και γίνεται σκληρότερο όταν από αυτό πρέπει να μεγαλώσεις τα παιδιά σου. Γίνεται δε απάνθρωπο, όταν πρέπει να θρέψεις και ένα κάποιο αδικαιολόγητα πεινασμένο εγώ. Όπως, εξάλλου συμβαίνει, σε όλες τις επαγγελματικές δραστηριότητες.

Ακόμα σκληρότερο είναι, να θες να μπεις στη ζωή του άλλου με αγένεια και αναίδεια και να σκώσεις το φακό, όταν τρώει, όταν κολυμπάει, όταν οδηγεί. Έχει και όνομα αυτή η σκληρότητα: paparazzo. Η σχωρεμένη lady D το ένωσε καλύτερα απ' όλους. Βεβαίως έχει και ακροατήριο αυτού του είδους η σκληρότητα. Τους κανίβαλους των ταμπλόιντ. Του δημιουργούς της και τους πελάτες της.

Και τώρα που τα είπαμε αυτά, να σημειώσω ότι την πρώτη μου DSLR την απόκτησα τον Φεβρουάριο του 2000. Κόστισε το δυσθεώρητο ποσό των 2.500.000 δρχ. Το σώμα μόνον. Το

επαναλαμβάνω: Δυο εκατομμύρια πεντακόσιες χιλιάδες δραχμές. Για να θυμίσω σε όσους έχουν λησμονήσει τιμές και ισοτιμίες, τόσο στοίχιζε τότε ένα Renault Twingo καινούργες και αμεταχείριστον που λένε.

Δεν έχει σημασία τι μάρκα ήταν, η DSLR, σημασία έχει ότι ήταν κορυφαίο μοντέλο. Πρώτη αποστολή, τον Μάρτη, στην Πορτογαλία. Δυο Ελληνικά πληρώματα δίπλα – δίπλα στην υπερειδική. Έγιναν τα κλικ και μια ώρα αργότερα, οι εικόνες, έφταναν στην Ελλάδα, χωρίς χημικά, χωρίς χαρτιά, χωρίς καθυστερήσεις.

*Μάρτιος 2000, **Baltar Super Special Stage**. Δυο ελληνικά πληρώματα δίπλα -δίπλα μέσα σε Ιαπωνικά οχήματα. Από έναν αγώνα με 34 group A/8 και άλλα τόσα N/4. Μπαίνοντας στον 21ο αιώνα βέβαια, το πράγμα είχε ήδη αλλάξει. Κερκίδες, γύρω γύρω όλοι, service park, όλα για τηλεοπτικοποιηθεί το προϊόν. (από τα πρώτα κλικ, της πρώτης DSLR)*

Έτσι κύλησαν τα τρία επόμενα χρόνια. Ταξίδεψε πολύ, φωτογράφησε περισσότερο. Η εποχή άλλαζε. Τα αρχεία περνούσαν στον φορητό τα έβλεπες τα διόρθωνες. Πράγματα που άγγιζαν την μαγεία. Δεκάδες αποστολές σε επίπεδο G.P., W.R.C., ποδόσφαιρα, στούντια, οικογένεια τα σάρωνε όλα. Με βροχές, με χιόνια, σκόνες, κρύα και ζέστες. Ακλόνητη. Το '03 πουλήθηκε 2.500 ευρώ (δυο χιλιάδες πεντακόσια), καθώς είχε έρθει το ενιαίο νόμισμα αντάμα με τα Μάαστριχτ και τις Σένγκεν. Τουτέστιν 850.000 (οκτακόσιες πενήντα χιλιάδες) δραχμές, δηλαδή στο ένα τρίτο της αξίας που αγοράστηκε.

Σε άλλα έξι χρόνια, αργότερα, ο νέος ιδιοκτήτης της την πούλησε 250 ευρώ, στο ένα δέκατο της τιμής που την πλήρωσε και στο 3,4% από την ημερομνία της πρώτης αγοράς.

Είχε χάσει μέσα σε ενιά χρόνια το 96,6% της αξίας της. Τσοντάρισα κάτι τότε, το '03, που δεν θυμάμαι πόσο ακριβώς
κάτι
αρκετό πάντως,
και προμηθεύτηκα την διαδοχο, επίσης κορυφαίο μοντέλο. Καλύτερη, γρηγορότερη κλπ. Έκτοτε όμως, ας μην ερωτηθώ πως, διότι δεν το ξέρω, υποθέτω από μια σωρεία σφαλμάτων, ενώ όλοι πλούτιζαν, η ταπεινότητα μου φτώχαινε. Σε οικονομικό επίπεδο. Διότι σε επίπεδο εμπειριών, γινόταν ζάμπλουτη. Έτσι ξέμεινα με εκείνο το σώμα.

Όχι ότι μου κόστισε. Εξ' άλλου αγαπιόμαστε. Αφενός.
Αφετέρου με τις φωτογραφικές μηχανές, συμβαίνει ότι και με τα αυτοκίνητα, τις μοτοσυκλέτες, τα κινητά, κάθε σχεδόν, συσκευή. Χωρίς να έχεις εξαντλήσεις το εργαλείο, χωρίς να έχεις καν φτάσει στο 60%, θες, το επόμενο, το πλουσιότερο. Αυτή η συμπεριφορά δεν είναι παρά συνδυασμός φθηνού καταναλωτισμού, φθηνότερου μιμητισμού και ολίγον από ανασφάλεια. Και εφήμερων σχέσεων, ωσαύτως.

Το Νοέμβριο του '09, μια ευχάριστη συγκυρία με βρήκε με ένα σύγχρονο σώμα, όχι κορυφαίου επιπέδου, αλλά τεχνολογικά έδινε περισσότερα (μανία με τα μεγκαπίξελ), απ' ότι ο αρχαίος πρόγονός του, οποίος όμως δούλευε και τον χρησιμοποιούσα σαν δεύτερο σώμα. Λίγο οι μπαταρίες είχαν ατονήσει, η δουλειά όμως γινόταν μια χαρά.

Μια χαρά, έως κάποια στιγμή, που έβγαλε στο ντισπλέϋ την ένδειξη card και ξεράθηκε. Την έδωσα στον Τασούλη την κατέβασε στο επίσημο σέρβις, και η απάντηση ήταν ότι θέλει ανταλλακτικό που πάει μαζί με κάτι άλλο και αν βρεθεί, που δεν θα βρεθεί, θα κάνει μια περιουσία και δεν αξίζει. Μάλιστα. Την πήρα πίσω την πάγκαρα και προσπάθησα να το ξεχάσω.

Σεπτέμβριος 2000. Νοτιοδυτικό Αιγαίο. Τα τηγανάκια, κρατούσαν ακόμα μια εικόνα επίγειου παράδεισου. (μπορεί στα κόντρα οι πρώτες DSLR να είχαν πρόβλημα, αλλά πρίμα έκαναν καλή δουλειά. Αντίστοιχου, πάντως, επιπέδου εικόνα, μπορεί σήμερα

να υποχρεθεί και ένα κινητό τηλέφωνο με καλό φωτογραφικό εξοπλισμό)

Μέχρι που 'ρθε ο Νικολής, φέτος τον Απρίλη και μου πέταξε την πληροφορία ότι έχουν κάργα ανταλλακτικό στο επίσημο σέρβις, αλλά πνίγονται και δεν δύνανται να ψάξουν, μα αν είχα κάποια άκρη να το πάλευα πάλι.

Οπότε πήρα τηλέφωνο τον Πετράν, που είναι κολλητός με τον εισαγωγέα του εξηγώ το στόρυ, μου λέει πήγαινε τη κάτω και θα συνεννοηθώ. *«Μα να μην σου πω πρώτα τον τύπο και το s.n. για να δούμε αν αξίζει τον κόπο»*

; Ερωτώ.

«Όχι πήγαινε την κάτω και κάτι τι θα γίνει»,
απαντά.

Διασχίζω, γεμάτος αισιοδοξία, την Αττική μια όμορφη μέρα ανοιξιάτικη, την αφήνω αφού πληροφορούμε από υπεύθυνα χείλη ότι δεν υπάρχουν ανταλλακτικά, από το '10, προπληρώνω 20 ευρώ, δια τον έλεγχο, ως ελέχθη και φεύγω αισιόδοξος.

Πέρασε μήνας ένας, δεν έγινε τίποτα, δεν βρέθηκε κάτι, μου είπαν πάλι τα ίδια. Ότι έχει μεγάλο φούιτ, ανταλλακτικό γιοκ, και ελάτε πάρτε τη. Οπότε έστειλα τον Πανούλη να την παραλάβει, για μην κροσάρω πάλι όλη την πόλη και μάλιστα απογοητευμένος, με την όλη έκβαση. Και εκεί που ήμανα έτοιμος να εκδώσω κηδεϊόσημο, να ο Νικολής, που μου λέει να ψάξουμε στο e-bay να βρούμε μια φτηνή να πάρουμε το ανταλλακτικό και να το φορέσουμε στη δικιά σου. *«Μέσα προχώρα»*, αποκρίνομαι. Σε δυο μέρες τηλέφωνο. Είχε βρεί μια στην Αγγλία με 40 έουρος, τα 15 ήταν για την αποστολή. Αξία μηχανής 25 έουρος.

«Τι να κάνω»;

ρωτά.

«Νάρθει»

απαντώ. Και σε δυο εβδομάδες έφτασε.

Πάω να αναστήσω τις μπαταρίες που είχαν να φορτιστούν μια διετία ενώ δούλευαν από τότε που πρωθυπουργός στην Ηνγκλαντέρα ήταν ο Tony Blair. Σήκωσαν λίγο τάση, την βάζω στην «Αγγλική» και ω, ω, ω! της ατυχίας βγάζει το ίδιο πρόβλημα, την ίδια ένδειξη. Card και

δεν δουλεύει τίποτα. Bingo!

Περίμενε στην άλλη άκρη της τηλεφωνικής γραμμής ο Νικολής, όλος αγωνία. Του αναφέρω τα καθέκαστα. «Δεν μπορεί», αποκρίνεται. «Άσε με να το ψάξω λιγάκι». Σε λίγα λεπτά επανέρχεται: «Κάνε ένα φορμά σε κάρτα μικρής χωρητικότητας, παλιά όσο το μοντέλο, τόσο στην μια όσο και στην άλλη» διατάζει.

Εκτελώ και ως δια μαγείας, τόσο η δική μου, όσο και η Αγγλική παίζουν μια χαρά. Τραβάω αβέρτα καρέ και ανταποκρίνονται. Σε λίγο ξελιγώνονται οι μπαταρίες. Σιγά μην βρούμε, σκέφτομαι. Άσε που όσοι τις διέθεταν, ζητούσαν και μια δόση μνημονίου. Αλλά και εκεί βρέθηκε λύση.

Σεπτέμβριος 2001. Ο Jacques στην bus stop στα δάση των Αρδενών ν με την B.A.R. Τότε που τα προϊόντα καπνού φιγουράριζαν ακόμα πάνω σε μονοθέσια. (με 300άρη 2,8 ακόμα και εκείνες οι πρώτες DSLR έκαναν ωραία πράγματα, ενώ λίγα λεπτά μετά το κλικ τις έστελνες στην άλλη άκρη του κόσμου)

Τεχνήτης επιδέξιος, με 35 έουρος, πήρε την θήκη, την έλυσε, άδειασε κάτι περιέργα στοιχεία πιο κοντά από τις 3Α, έβαλε καινούργια τα κόλλησε, μοντάρισε και την παρέδωσε. Ο νέος συνδυασμός, έκανε τρεις ώρες να φορτίσει, ζεστάθηκε, πήγα να κλονιστώ αλλά όταν κούμπωσα στο μηχανάκι τράβηξε καμιά 150αριά καρέ με την παλιά, κάτι λιγότερα με την Αγγλική και δεν κουνήθηκε καθόλου, η ένδειξη της πληρότητας των στοιχείων.

Λαζάρους πρέπει να ονομάσουμε τα μοντέλα αυτά πιά. Δεν μπορώ να ξέρω τι προβλήματα θα βγάλουν στο μέλλον, αν θα συνεχίσουν να εργάζονται, πόσα κλικ ακόμα θα αντέξουν, αν οι μπαταρίες θα έχουν πολλούς κύκλους, αλλά εδώ μιλάμε για νεκρανάσταση κόντρα σε όλες τις προβλέψεις αλλά και ας μην λησμονήσουμε, ενάντια στις τόσες λανθασμένες διαπιστώσεις και διαγνώσεις των ειδικών. Αυτό το τελευταίο, ας το περιγράψουμε ως ανησυχητικό.

Έτσι είναι κυρίες και κύριοι. Ζούμε την εποχή όπου κάτι που στοίχιζε πριν 18 χρόνια, ως καινούργιο 2.500.000 δρχ. ή ένα Renault twingo ή 7.336 έουρος, να κοστολογείται σήμερα, ως μεταχειρισμένο μεν, λειτουργικό δε, 25 έουρος. Και μην ακούσω ότι ένα καθ' όλα λειτουργικό και εμφανίσιμο twingo μοντέλον του 2000, κοστίζει σήμερις 25 έουρος.

Είναι η ίδια εποχή που οι φωτογράφοι σπαταλούν περισσότερο χρόνο πίσω από μια οθόνη, είτε υπολογιστή είτε μόνιτορ μηχανής και λιγότερο πίσω από την ίδια την μηχανή. Και όλη η κόκκινη μαγεία του σκοτεινού θαλάμου, έχει αντικατασταθεί από την πολύφερνη μαγεία των πιξελς, των φωτοσόπ και των τζείπεγκ.

Ως εκ τούτου νοσταλγώ εκείνους τους γραβατοφορεμένους κυρίους που κοιτούσαν από πάνω, τα είδωλα των Rollei και έκαναν μαυρόασπρα αριστουργήματα. Στο ερώτημα πάντως, γιατί δεν φωτογραφίζω με μια Rollei ή έστω με μια Leica δεν έχω εύκολη, γρήγορη απάντηση.

Όλα αυτά βέβαια μπορεί να τα αφηγηθεί καλύτερα ένας φωτογράφος, διότι όπως είπαμε εγώ δεν είμαι. Φωτογραφίζω μόνον.

Ελλάς 1959, πιθανότατα Παγασητικός. Τότε που τα ψηφιακά δεν ήταν ούτε φαντάσια. (αρχείο Φ.Φ/Γ.Κ.)